

Ασθένεια ιού Έμπολα

Η Νόσος του Έμπολα (EVD) ή αιμορραγικός πυρετός Έμπολα (EHF) είναι μια ανθρώπινη νόσος που προκαλείται από τον Ιός Έμπολα. Τα συμπτώματα συνήθως εμφανίζονται δύο μέρες έως και τρεις εβδομάδες μετά την επαφή με τον ιό και σε αυτά περιλαμβάνονται πυρετός, πονόλαιμος, μυϊκοί πόνοι και πονοκέφαλος. Συνήθως, συνοδεύονται από ναυτία, εμετό και διάρροια, και ταυτόχρονα μειωμένη λειτουργία του συκωτιού και του/των νεφρού/ών. Σε αυτό το στάδιο, ορισμένα άτομα αρχίζουν να εμφανίζουν προβλήματα αιμορραγίας.

Ο ιός μπορεί να μεταδοθεί μετά από επαφή με το αίμα ή με τα υγρά του σώματος κάποιου μολυσμένου ζώου (κυρίως πίθηκοι ή φρουτοφάγα χειρόπτερα.) Δεν έχει τεκμηριωθεί η διάδοση μέσω του αέρα στο φυσικό περιβάλλον. Πιστεύεται ότι τα φρουτοφάγα χειρόπτερα μεταφέρουν και μεταδίδουν τον ιό, χωρίς να μολυνθούν. Μόλις επέλθει μόλυνση σε ανθρώπινο οργανισμό, η νόσος μπορεί να εξαπλωθεί και μεταξύ των ανθρώπων. Οι άντρες επιζώντες είναι σε θέση να μεταδώσουν τη νόσο μέσω του σπέρματος επί σχεδόν δύο μήνες. Για να γίνει η διάγνωση, συνήθως εξαιρούνται πρώτα άλλες ασθένειες με παρόμοια συμπτώματα, όπως ελονοσία, χολέρα και άλλοι ιογενείς αιμορραγικοί πυρετοί. Προκειμένου να επιβεβαιωθεί η διάγνωση, τα δείγματα αίματος ελέγχονται για ιογενή αντισώματα, ιικό RNA, ή για τον ιό καθαυτόν.

Δεν υπάρχει ειδική θεραπεία για την ασθένεια. Στις προσπάθειες για παροχή βοήθειας σε άτομα που έχουν μολυνθεί περιλαμβάνονται είτε η από του στόματος θεραπεία ενυδάτωσης (η πόση ελαφρώς γλυκού ή αλμυρού νερού) ή τα υγρά με ενδοφλέβια έγχυση. Η νόσος έχει υψηλά ποσοστά θνησιμότητας: ποσοστό 50% έως και 90% των ατόμων που μολύνονται από τον ιό, καταλήγει συνήθως στον θάνατο. Το EVD εντοπίστηκε για πρώτη φορά στο Σουδάν και τη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό. Κρούσματα της νόσου εμφανίζονται συνήθως σε τροπικές

περιοχές της Υποσαχάριας Αφρικής. Από το 1976 όταν εντοπίστηκε για πρώτη φορά, έως το 2013, έχουν μολυνθεί λιγότερα από 1.000 άτομα ανά έτος. Η μεγαλύτερη έξαρση μέχρι σήμερα είναι η συνεχιζόμενη Έξαρση του ιού Έμπολα 2014, η οποία επηρεάζει τη Γουινέα, τη Σιέρα Λεόνε, τη Λιβερία και τη Νιγηρία. Ήδη, τον Αύγουστο του 2014 έχουν εντοπιστεί περισσότερα από 1.600 κρούσματα. Οι προσπάθειες για τη δημιουργία ενός εμβολίου συνεχίζονται, ωστόσο, το κατάλληλο εμβόλιο δεν έχει αναπτυχθεί ακόμα.

Συμπτωματολογία

Τα συμπτώματα εμφανίζονται από δύο ημέρες έως και τρεις εβδομάδες από την επαφή με τον ιό. Αυτά περιλαμβάνουν υψηλό πυρετό, πόνους στον λάρυγγα, μυαλγίες και κεφαλαλγίες. Εμφανίζονται, επίσης, συμπτώματα ναυτίας, εμέτου και διάρροιας, με ηπατικές και νεφρικές διαταραχές, μυαλγίες και επιπεφυκίτιδα. Σε αυτό το σημείο αναφέρονται ενίοτε αιμορραγικά προβλήματα και εντός μιας εβδομάδας συνήθως αναπτύσσεται σοκ, κυρίως εξαιτίας της αιμορραγίας.

Αιτία και διάγνωση

Η νόσος προκαλείται από κάποιο από τα τρία είδη του ιού Έμπολα. Η ασθένεια μεταδίδεται όταν έλθει κανείς σε επαφή με το αίμα ή τα σωματικά υγρά μολυσμένου ζώου ή ανθρώπου. Πρόσφατες έρευνες έδειξαν ότι οι νυχτερίδες της υπο-οικογένειας Pteropodinae που αφθονούν στα αφρικανικά δάση θεωρείται ότι μεταφέρουν τον ιό, χωρίς να προσβάλλονται από αυτόν. Επίσης, σχετικές έρευνες έδειξαν ότι ο ιός μπορεί να μεταφερθεί και από το γένος των νυκτερίδων tadarida, υποδηλώνοντας ότι οι νυχτερίδες είναι πηγή του ιού. Ο ιός Μάρμπουργκ, που σχετίζεται με τον Έμπολα, βρέθηκε επίσης στην υπο-οικογένεια Pteropodinae στην Ουγκάντα. Από τη στιγμή που επιμολύνεται ένας οργανισμός, η ασθένεια μεταδίδεται από το ένα άτομο στο άλλο. Άτομα που επιβιώνουν είναι δυνατόν να μεταδώσουν την ασθένεια σεξουαλικά σχεδόν για δύο μήνες μετά τη θεραπεία τους. Προκειμένου να γίνει διάγνωση, τυπικά εξαιρούνται πρώτα άλλες ασθένειες με παρόμοια συμπτώματα, όπως η ελονοσία, η χολέρα και άλλου είδους αιμορραγικός πυρετός. Κατόπιν το αίμα διερευνάται για αντισώματα προς τον ιό ή για την παρουσία του ίδιου του ιού, προκειμένου να επιβεβαιωθεί η διάγνωση.

Πρόληψη

Η πρόληψη περιλαμβάνει μέτρα για τη μείωση της μετάδοσης από μολυσμένους πιθήκους και χοίρους σε ανθρώπους. Αυτό σημαίνει προληπτικούς ελέγχους αυτών των ζώων για μόλυνση, επακόλουθη θανάτωση εφόσον αποδειχθούν θετικά στον ιό και κατάλληλο ενταφιασμό. Το κατάλληλο μαγείρεμα του κρέατος και η προστατευτική ενδυμασία κατά τη διάρκεια της μεταφοράς και χειρισμού κρεάτων είναι επίσης επιβοηθητική, όπως και η

προστατευτική ενδυμασία και το πλύσιμο των χεριών, όταν βρίσκεται κανείς κοντά σε άτομο που έχει προσβληθεί από τη νόσο. Δείγματα σωματικών υγρών και ιστών από νοσήσαντες χρειάζονται ειδικό χειρισμό.

Ίνγκριντ Π. Α'2